

Константин Величков

XLIII. Кога от своето
уединение...

Кога от своето уединенье
съгледам всред обширното море,
под бляска чудний на лучи засмени
кораб вълните бързо да поре,

със сълзи благославям на очите
онез, които носи в тайнствен път.
Кой знае на колцина там гърдите
кат мен за милий родний край тъжат!

Каква струя от радост тям в сърцата
сега от необятний шир се лей!
О, дайте ми родината ми свята!

Омразата несносно ми тегней;
не мест, не злоба иска мен душата:
за сладки сълзи, за любов жадней.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6375>]